

Легенда про Безголового

КУПИТИ

Про книгу

Дія роману відбувається у містечку Дунаївцях на Поділлі. Тут орудує маніяк, котрий убиває людей, відрубує їм голови та заховує невідомо де, а тіла нещасних залишає у людних місцях. Як виявилось, нинішні жахливі події перегукуються, більше того — безпосередньо пов'язані з давнього легендою про Безголового — жорстокого мучителя простого люду пана Ржеутського, якого колись покарали за численні кривди, відтявши голову. Волею долі у центрі подій опиняється київський адвокат Лариса, завдяки котрій місцева поліція розплутує ці страшні й загадкові убивства. Для шанувальників детективного жанру.

КОКОТЮХА

АНДРІЙ

ЛЕГЕНДА ПРО БЕЗГОЛОВОГО

© Видавництво "НК-Богдан"

www.bohdan-books.com

ISBN 978-966-10-7872-6

Серія «Детективна агенція ВО»

Андрій Кокотюха

ЛЕГЕНДА
ПРО БЕЗГОЛОВОГО
Детективний роман

11 вересня, вівторок. Не в добрий час

Чоловік навчив мене водити машину.

То була єдина користь, яку я отримала від нього за чотири роки, сім місяців і два тижні подружнього життя.

На цій самій машині я від нього поїхала.

Їхати вперед Житомирською трасою нині було особливо приємно. Дощ почався вночі й закінчився перед ранком. Його останні краплі впали на мене, коли я ставила у багажник сумку з найнеобхіднішим. Для того, аби далеко від дому могла почуватися комфортно, речей набралось небагато. Проте не так уже й мало, щоб запросто підхопити сумку і винести її на вулицю. Чоловік, формально та юридично законний, однак де-факто колишній, намагався допомогти мені, але я ляснула його по руці й не зійшла — буквально скотилася сходами з десятого поверху. Не чекаючи, поки підніметься ліфт, який він викликав.

Вируливши за місто на трасу, я в'їхала у вересневий ранок по мокрому та чистому асфальту. Він блищав переді мною у сонячних променях, ніби освітлюючи дорогу в нове життя. Від цього у мене несподівано піднявся настрій, і я увімкнула радіо, налаштувавшись на першу-ліпшу ефемку. Це виявилася «Ностальгія», і група Стаса Наміна з не таких уже й далеких 70-х благословила мій шлях піснею «Мы желаем счастья вам».

Послухала недовго. Бо в світлі останніх подій таке вже різало вуха. Пошукала далі англomовне, зачепилася за Стінга, лишила. Хай уже така класика.

Щастя нам із чоловіком традиційно і байдуже побажала свого часу тітонька в загсі. Навіть гарантували це саме щастя спеціальним штампом у паспорті. Усі гості вітали та лізли цілуватися, тільки Оля Примара прокоментувала в своєму стилі: «Ларчику, сонечко, мужчина цінний двома чинниками. Один у нього в гаманці, другий — у штанях». «А не навпаки?» — весело запитала я тоді й у відповідь почула: «Член без гаманця — це подачка на бідність. А якщо його додають до гаманця, то можна іноді себе продати».

Правота Олі Примари підтвердилася дивним чином. У мого чоловіка все було в порядку і в гаманці, й у штанях. Щодо останнього — принаймні, не гірше, ніж у моїх попередніх партнерів. Просто з часом він почав бувати в подружньому ліжку не частіше, ніж кілька разів на місяць, мотаючись у якихось своїх бізнесових справах. Саме «бувати»: заняття коханням скоро перетворилося на механічний секс із серії «для здоров'я», а потім усе це поволі трансформувалося в «подружні обов'язки». Прикметні тим, що їх, як і будь-які інші обов'язки, не завжди хочеться виконувати.

Я ж пірнула з головою в роботу: спочатку фірма не давала продихнути, потім багато часу з'їдала приватна практика. Звичайно, приємно, коли до тебе звертаються, не випадково знайшовши оголошення, а тому, що ти, Лариса Гайдук, — справді хороший адвокат. Усе це добре, навіть дуже добре.

Тільки настав момент, коли я відчула: той, за кого вийшла заміж, насправді чужа мені людина. Дійшло до того, що я навіть скаржилася Олі Примарі: «Чому він такий правильний? Хоч би почав з бабами гуляти, чи що? От би дізнатися, що в нього коханка, закотити шкандаль, викричати претензії і розійтися нафіг!» На що вона пофілософськи підливала мені коньячку, ледь закриваючи денце келишка: «Ларчику, так завжди, коли звикаєш бачити чоловіка, який у твоїй присутності не соромиться ходити неголеним і в трусах. Чоловік — це погана звичка».

Чим далі я їхала від Києва, чим активніше вступав у свої права ранок, тим більшало машин довкола на трасі. Кермували переважно мужики і, зиркаючи на жінку за кермом «Опеля», розмахували руками. Жодних інших виявів уваги, жодних бажань привітатися. Може, то мені тільки здавалося, але всі вони, мабуть, давали маячки: агов, тітко, куди тебе несе, це наша дорога. Зіпсувати мені настрій не могли — надто жирно дозволити кому попало це зробити. Але я раптом зловила себе на думці, що всі мене обганяють. Закортіло газонуту і влаштувати перегони — побачимо, чия візьме. Я вже навіть серйозно вирішила почати цю гру, але вчасно зупинилася. Нехай. Забагато честі... Їду собі та їду, кому яке діло...

Свої претензії до чоловіка я довго не могла скласти до купи. Навіть вичитала десь у журналі, що для цього треба сісти за стіл і спробувати

записати їх. Нічого не вийшло. З боку сторонніх у нас усе було «о'кей». Не те, щоб ідеальна пара, але обоє працюємо, квартиру в новому будинку купили, навіть кредит швидко виплатили. Гроші є, жити маємо де, він не бігає за спідницями, вона не шукає пригод із чужими мужиками. Дітей нема — теж не біда. Он у нормальних країнах для себе живуть, а вже потім дітей заводять. Та й бізнес у чоловіка нині стабільний, а потім — гав, і нема його, в Україні ж живемо... Мені навіть тихо заздрили всі, крім Олі Примари.

Вона єдина зраділа, коли я сказала про свій намір розлучитися. Спочатку їй, опісля — чоловікові. Саме в такій послідовності.

Поблизу Житомира мимо мене швидко, наче за ним сто вовків гналися, промчав білий мікроавтобус із логотипом телеканалу «ІСТV» на борту. Прочитала й назву: «Надзвичайні новини». Десь когось убили, не інакше. Куди б ще могли так квапитися телевізійники. Як дуже скоро виявилось, їх було багато. Протягом наступних півгодини мене обігнали ще кілька легковиків та бусиків з емблемами відомих телеканалів, і нарешті просунув великий горбатий синьо-білий транспортний засіб із позначкою «1+1». На телебаченні в мене працює приятелька, і я знала, що це називається ПТС — пересувна телевізійна станція. Вона дає знімальній групі змогу розгорнутися будь-де, звідки треба вести «гарячий» репортаж, і робити прямі включення, здебільшого — у випусках новин. Можливо, щось десь і сталося. Заклопотана особистими справами, я кілька днів узагалі не цікавилася життям країни, хоча й раніше не часто дивилася телевізор. Не те що не люблю — часу нема.

...Чоловіка моє рішення не дуже здивувало. І саме це стало останньою краплею. Він міг проситися, міг сваритися, допитуватися, хто в мене є, як його звуть і чим він кращий за нього. Зрештою, міг би влаштувати скандал із биттям тарілок і викиданням стільців через вікно. Не так уже нам було погано разом, і не завжди наше спільне життя можна було назвати «ніяким». За великим рахунком, я сама не могла і зараз не можу точно сказати, чого мені з ним не вистачало.

Дурієш, дівко! Це мама так заявила. Тобі вже за тридцять, де ще такого знайдеш. Правильний, позитивний, не п'є, гроші заробляє...

Знайдеш? Теж мені, пошукова система з комп'ютера! І чого ви все про бабло, мамо? Я й сама непогано заробляю! А за тридцять мені не

так уже й далеко, якщо ти не забула! Може, й дурію і, щоб не здуріти зовсім, іду від нього! Все, розмову закінчено, мамо!

За Житомиром відчула — помру без кави. Зупинилася біля найближчої придорожньої харчевні, з подивом дізналася, що саме тут є не лише «растворимий кофе», а еспресо, американо й навіть кава по-турецькому, і наливають усе це не в одноразовий стаканчик. Тому замовила каву. Далі, махнувши рукою на перестороги, з'їла величезне, як за київськими мірками, заварне тістечко, повне масляного крему, заплатила смішну суму і вирушила далі.

Отже, чоловік не скандалив. Навіть не здивувався. Мовив: «Як хочеш» і почав збиратися на літак. Тут уже не витримала я: «Це все, що ти мені скажеш?» — «А навіщо повітря трусити? Ти ж усе одно не передумаєш. Прилечу — зателефоную одному спецові, хай займається розміном квартири». Чотири дні я була сам на сам із невеселими думками: от же ж, блін, жіноча доля, навіть розлучитись, як усі люди, не вмію... А коли чоловік повернувся, завела його на кухню, посадила навпроти себе за стіл і провела короткі ділові переговори. Суть така: квартирою хай не париться, все одно за його гроші куплена. Юридично це зроблено в шлюбі, тож згідно із законом я маю право на половину. Але практикуючому адвокату зручніше мати машину. Тому, будучи юристом, я готова поклопотатися та підготувати цілком законні документи, за якими йому відходить квартира і я не маю права на неї претендувати. Мені ж залишається автомобіль. Ось і весь поділ майна. Доручення у мене є. Повернусь — оформимо права.

Він явно не чекав такого. Проте не комизився, чим дуже зіпсував мені настрій. Жити з ним було нецікаво і розлучатися — нудьга смертельна. Ну чому мені так щастить? Запитав тільки, куди їду, на що отримав вичерпну відповідь: «У мене з понеділка відпустка. Куди захочу — туди і поїду. Не телефонуй. Побачу твій номер або будь-який, незнайомий мені, — вимкну слухавку». «Як хочеш», — знизав плечима. Отак і розійшлися.

А їхала я до куми. Попередньо зателефонувала їй, коротко окреслила ситуацію, і вона чекає. Мене втомив чоловік, набридло ночувати в Олі Примари, дістав до печінок екологічно нестабільний та метушливий Київ. Хотілося кудись, де життя ніби зупинилось. У містечко Дунаївці.

Воно тихе, недалеко від Кам'янця-Подільського, шість годин від Києва, і там мої друзі.

Ми разом вчилися на юрфаці: я, Томка Вишневська та Олег Комаров. Вони якось швидко, з першого курсу знайшли одне одного, а потім просто молилися на мене. Я ж киянка, у батьків трикімнатна на Оболоні, й можливість для маневру завжди була. В гуртожитку не особливо налюбився, тому ми облаштовували все так, аби парочка могла на кілька годин скористатися моєю квартирою. На якомусь етапі їх там застав мій батько, після чого Олег з Томкою стали друзями нашої сім'ї. А коли після другого курсу одружилися, навіть жили у нас кілька місяців, поки не вдалося зняти нормальну хату неподалік.

Київ родину Комарових не приваблював. Тому, отримавши дипломи, вони перебралися до Олега в Дунаївці, де завдяки знайомствам свекра Томка потрапила в прокуратуру і досі трудилася там слідачкою. Олег самотужки розгорнув бурхливу діяльність, в результаті якої відкрив нотаріальну контору та з успіхом обслуговував не лише Дунаївці й тамтешні села. Клієнтура вчащала до Комарова зі сусідніх районів і навіть із Хмельницького. Жили вони непогано: побудувалися, відселились од батьків, а Тамара, яка в універі ще трималася, почала народжувати, подарувавши Олегові за десять років двох хлопчиків та дівчинку, мою хрещеницю. Томку ми на курсі дражнили квочкою, і тепер вона цілком відповідала своєму прізвиську: стала кругленькою, дуже домашньою і по-провінціальному спокійною. Частково це пояснювалося тим, що слідчий Дунаєвецької прокуратури отримував на роботі на порядок менше стресів, аніж пересічний київський слідак. Головне: поза своїм кабінетом Томка ніколи дурного в голову не брала. На роботі вистачало, так казала.

Словом, мені з Томкою та Олегом буде спокійно. Я заздрила обом. Тому і їхала до них у глушину, котра все ще називається «краса України — Поділля», а не кудись у Емірати. Хоча фінанси давали мені таку змогу.

Не кваплячись, я пронизала Житомирську та Вінницьку області й, наближаючись до рятівного для моєї порушеної нервової системи та нестабільної психіки Подільська, набрала з мобільного номер Тамари. «Абонент не може прийняти ваш дзвінок». У принципі, нічого дивного, тільки де ж ти, кумо? Повторила спробу, потім — іще раз.

Результат той самий, і я заховала телефон. Усе одно Тома або вдома, або на роботі. Інших маршрутів у неї просто нема.

Проминувши дороговказ із написом «Вас вітають Дунаївці», я проїхала занедбану автостанцію і повернула праворуч, на вкриту порепаним асфальтом дорогу, що вела до центру містечка. На п'ятачку біля центральної площі, збоку якої ще стояв неприкаяний Ленін із кепкою в руці, розташовувались усі місцеві органи влади: мерія, прокуратура, суд, трошки далі — поліція, а за нею — одноповерхова будівля військкомату.

Знайому «плюсівську» ПТС-ку я побачила просто перед собою, неподалік від пам'ятника, навпроти прокуратури. З різних боків площу також обсіли машини та бусики телевізійників, які я сьогодні вже бачила. Між ними товкся народ, і здавалося, що тут коли не всі Дунаївці, то як мінімум половина. І що цікаво: місцеве телебачення, відразу його вичепила. Добре, що наші малі міста отак розвиваються. Гляди, конкуренцію столиці скоро складуть.

Вийшовши з «Опеля» і, про всяк випадок переклавши зі сумочки в кишеню джинсів адвокатське посвідчення, рушила я через площу туди, в епіцентр поки що незрозумілих мені подій. На мене не звертали уваги, і про що гудів натовп, я теж не особливо вслухалася. Пробившись ближче, примружила очі, аби сонце не так сильно сліпило, і раптом відчула майже шок.

Тиха, домашня, завжди спокійна та впевнена у собі селянською впевненістю Тамара Комарова, слідча Дунаєвецької прокуратури і моя кума, з виразом неприхованого роздратування говорила щось одразу кільком наставленим на неї мікрофонам. Примудряючись при цьому не дивитися в об'єктив жодної з хижих телекамер.

— Ми продовжуємо стежити за трагічними подіями в місті Дунаївці, і зараз із нами знову на прямому зв'язку наш кореспондент Юрій Григоренко. Що нового, Юрію?

— Так, добрий вечір, Людо. Надвечір пристрасті в цьому донедавна тихому містечку на Поділлі трошки вляглись, але в справі про скоєний тут жахливий злочин нічого не прояснилося. Нагадаю, що сьогодні вранці на центральній площі, лише за п'ятдесят метрів від того місця, де я зараз стою, знайдено обезголовлений труп чоловіка. Ситуація

ускладнюється тим, що тиждень тому на околиці міста так само знайшли чоловічий труп, над яким поглумилися в аналогічний спосіб. У поліції та прокуратурі схилиються до того, щоби «зв'язати» ці два злочини в один і об'єднати обидві кримінальні справи. Так само відомо, що перший злочин не так налякав та сколихнув місто, як другий. Адже сьогодні вранці повз центр міста багато людей ішли на роботу. Тому можна зрозуміти їхній шок від побаченого.

— Юрію, чи є вже якісь версії? Чи встановлено особу жертви, і які можливі причини жорстокого вбивства?

— Такої інформації правоохоронці журналістам поки що не повідомляють. Відомо лише, що особу першої жертви встановлено. Нею виявився місцевий мешканець. Наразі ніяких версій та коментарів поліція і прокуратура не дають. Говорять лише, що загалом криміногенна обстановка в Дунаївцях була нормальною і в цьому розумінні місто жило спокійним життям. Такий злочин, як насильницька смерть, для цих країв узагалі рідкість. Наприклад, торік тут було скоєно дванадцять убивств, із яких одинадцять розкрито по гарячих слідах. Це були тяжкі злочини, скоєні на побутовому ґрунті. Дванадцятий злочин так само розритий, але підозрюваний був у розшуку, і лише місяць тому його затримали в Миколаївській області. А за станом на серпень поточного року в Дунаївцях скоєно п'ять тяжких злочинів. Усі вони так само розкриті.

— Чи є сподівання, що цей жахливий злочин місцеві правоохоронці розкриють так само швидко, як і попередні?

— Поки що рано про це говорити. Принаймні так твердить начальник поліції Дунаївців, полковник Валерій Яровий. Проте він та його колеги одностайні в одному: подібного в їхньому містечку ще не було.

— Чи потребують місцеві правоохоронці додаткової допомоги? Чи будуть залучені до процесу розслідування детективи з області та з Києва? Юро?

— Ні, Людо, за моєю інформацією, місцеві правоохоронці планують обходитися своїми силами. Справу ведуть досвідчені працівники. Єдине, що можна впевнено сказати: серія вбивств, скоєна тут протягом останнього часу, претендує на те, аби стати одними з найрезонансніших в Україні злочинів. Принаймні поки що...

Комаров, натиснувши на кнопку пульта, вимкнув телевізор і в тиші, що раптом настала, розлив по чарках горілку. Собі — трошки, на денце, мені — половинку, Тамарі — майже по вінця.

— Яка честь для нас, — буркнув і першим випив, не цокаючись. Ми з Томою стукнулися чарками, однак швидше машинально, ніж із приводу того, що Дунаївці прогрімili на всю країну як місто, де людей убивають і відрізають їм голови.

До того ж Тамара і була тим самим досвідченим працівником, про якого згадав журналюга в репортажі.

Ох, не в добрий час я вирішила тікати від чоловіка і шукати спокою десь далеко!

...Після того, як телевізійники перестали терзати Томку, я помахала їй з натовпу рукою. Вона, спочатку не зрозумівши, хто це, потім кинулася до мене, схопила за руку і, не зважаючи ні на кого, потягнула у прокуратуру, в свій кабінет. Зачинивши двері зсередини, кума кинулася мені на груди і ридма заридала. Звісно, в такій ситуації навіть підготовлена людина зірветься. А уявіть мою «квочку», яка все це бачила по телевізору в американському кіно. І то в кращому випадку: працівники прокуратури не часто дивляться надумані детективи.

Слово за словом, і картина почала складатися. Не повністю, звичайно. У цілому те, що відбувається, я змогла уявити в спокійнішій обстановці, коли ми приїхали на моїй машині до Комарових додому, розцілювалися з Олегом та сіли вечеряти. Виглядало все це так само жахливо й сумно, як і логічно.

Сьогодні вранці, до речі, приблизно в той самий час, коли я ставила сумку в багажник, поліцейський, який чергував у приміщенні мерії і вже готувався «здавати пост» та йти спати, виявив: дивлячись уночі телевізор, він скупив усі цигарки. Аби поповнити запас, треба було вийти, перетнути майдан і постукати у віконце цілодобового кіоску, розбудивши продавця. Одначе щойно служивий вийшов з приміщення, як почув дикий крик: той самий продавець стояв біля дверей своєї будки, на щось показував рукою і кричав так, ніби його посадили голим на гарячу сковороду. Подивившись у той бік, куди був націлений палець, поліцейський побачив лише ноги людини, яка лежала майже в центрі площі. Підійшовши ближче і роздивившись, молодий сержант

теж перелякався: на вологому від дощу асфальті хтось поклав на живіт труп людини, в якій не було голови.

Нічного продавця Толика Балабана досвід навчив: після четвертої ранку вже точно ніхто нічого не купує. Трошки далі, у центральній частині Дунаївців, працює єдине місце нічних розваг — клуб «Павук». Пиво там дороге, тому хлопці до першої години бігають у кіоск за пивом, а з першої до половини третьої можна чекати, що хтось із них заскоче за презервативами — продавати їх у «Павуку» чомусь не додумалися. Словом, Балабан звично примостився дрімати на спеціально облаштованому ложі з ящиків і старого матраца близько четвертої ранку. І гарантує: тоді трупа ще не було. А близько сьомої він автоматично прокинувся: у цей час ті, кому вранці на роботу, проходять повз нього і купують пиво, цигарки та жуйки. Зі сну він не зрозумів, хто там валяється під пам'ятником. Вирішив: хтось напився і не дібрався додому. Тому вийшов, аби глянути — раптом допомога потрібна. Вже коли підступив зовсім близько, до нього дійшло, що це таке, тому він розвернувся, побіг до рятівного кіоску і звідти почав кричати.

Поки поліцейський бігав назад на пост до телефону дзвонити в райвідділ, на площі побували чи й залишилися перші поодинокі місцеві ранні «пташки». Дунаївці ще шість століть тому побудовані так, що хто б куди та звідки не йшов, усе одно центрального майдану не оминути. Словом, поки черговий наряд поліції піднявся «в ружйю», безголовий труп уже встиг перелякати з десяток громадян.

Ну, а далі, зрозуміло, запрацювало місцеве неформальне радіо. Тож о десятій ранку в Дунаївцях не було вже жодної людини, яка б не знала про страшну знахідку.

А тепер про роль Тамари Комарової у цій історії. Приблизно рік тому в районі сільські діти знайшли розчленований труп. Через день у сусідньому районі натрапили на ще один. Сталося так, що справу вела Тома й оперативно та спритно її розкрутила. Про цю історію, виявляється, телевізійники з різних каналів аж двічі знімали документальні програми. Про що там ішлося, хто кого вбив, розрізав та в лісі розкидав — нині не так важливо. Головне: після того слідчому Комаровій просто не могли не дати аналогічної справи. Отож, коли тиждень тому на околиці знайшли перший безголовий труп,

розслідування доручили досвідченій саме в подібних справах працівниці. Менти не збрехали журналістам і зовсім не прикрасили ситуацію.

Нарешті — суто ментівські заморочки. Звичайно, заробити собі додаткові очки на розкритті такого резонансного злочину хоче й обласна поліція, і районна. Дунаївці — містечко невеличке, в ньому живе тисяч двадцять народу. Тому міський і районний відділи поліції тут об'єднані в один міськрайонний. Відповідно, їхнє обласне начальство має всі підстави вважати, що своїми силами тут не впораються. Якщо начальник відділу поліції полковник Яровий і Коцюба, керівник прокуратури та безпосередній начальник Тамари, а також мер, Іван Безрадний, якому ці органи підпорядковані, погодяться з цим, то ініціативу дуже скоро доведеться віддавати області. Самим же — залишатися на підхваті та на других, коли не на третіх ролях. Через те всі сили місцевої поліції взагалі, й карного розшуку — зокрема, кинуті на розслідування серії садистських убивств. Тому моїй подрузі та кумі треба не просто з'ясувати, що трапилось, і знайти вбивцю чи вбивць, а до того ж допомогти начальству втерти носа хмельничанам.

Порівняно з цим жах від скоєного злочину відходить на другий план. Хто знається на подібних ігрищах — зрозуміє мене і Томку.

Само собою, я почала збиратися додому — друзям не до мене. Само собою, вони хором почали вмовляти мене залишитись. Якщо я повернуся назад зі ще гіршим настроєм, аніж приїхала, відпустка буде зіпсована остаточно. У світлі останніх подій від мене тут, у містечку, дуже багато користі. Тамарі доведеться пропадати на роботі. Олег теж зайнятий справами: народ наче показився, навперебій купує-продає землю та нерухомість, і нотаріус нарозхват. Тому мені сам Бог велів займатися дітьми. Хрещеницю свою маю відвезти до баби в село, з дитсадком Тома домовиться. Старших дітей тітка Лариса може возити до школи, забирати назад, годувати і забавляти. Томка не озвучувала своїх думок, але я точно знаю: вона переконана, що саме такого жіночого щастя мені в моєму метушливому і проблемному Києві не вистачає.

Словом, умовили. Тітка Лариса залишилася.

Коли діти вклалися спати, а Олег усамітнився в кімнаті з маленьким телевізором, ми нарешті змогли поговорити предметніше.

— Що вже відомо?

— Небагато, — Тамара налила собі й мені по трошки самогонки, настояної, мабуть, на оберемку корисних трав. — Точно можна сказати одне: вбили його десь в іншому місці й притягнули до пам'ятника на руках. Ну, чи на спині. Словом, без транспорту.

— Звідки така впевненість?

— Крові на місці, де знайдений труп, майже нема. Нема її і в радіусі кілометра від цього місця. Увесь особовий склад територію прочісував, так що це без сумнівів. Розтин показав: смерть настала приблизно о дванадцятій ночі. А приперли тіло на майдан близько шостої.

— Точно?

— Точніше не буває. Балабан заснув о четвертій — раз, — Тома почала загинати пальці. — Черговий у мерії визирав у вікно на початку п'ятої, коли починало розвиднятись, а те місце з вікна видно. І він ще нічого не бачив — це два. Нарешті, третє — природа-матінка. У вас дощ був?

— Уночі почався, і сильний, — я пригадала свіже як для Києва ранкове повітря та блискучий асфальт на трасі.

— Бач, а в нас годинку полив. І почався він без чогось там п'ята ранку. Метеорологи наші вже готують точну довідку. Значить, полив дощ трошки і затихнув приблизно о шостій. А під трупом — мокро, і він дощем не намочений. Ось тобі й уся наука.

Ми сиділи не у просторій вітальні, а зайняли кімнатку, що прилягала до кухні. Мені було тут найзручніше: можна курити, це приміщення навіть охрестили «залом для курців». З відчиненої квартирки тягнуло вечірньою прохолодою — нинішній вересень на Поділлі м'якими вечорами не балував. Аби не зачиняти вікно, я підтягнула старий клітчастий плед і накинула собі на ноги. Тамара зовсім по-бабськи сплеснула руками, видавши давно забуте в містах слівце «Лишенько!», зірвалася зі стільця і побігла кудись у надра будинку за теплою кофтою ручної в'язки. Відмахуватися бажання не було, я закуталась у кофту і, вмостившись затишніше, продовжила.

— Виходить, убивали десь поруч?

— Чому?

— Ти сказала: «приперли», а не «привезли». Значить, є якісь підстави вважати, що труп принесли...

— А, ну так, — кивнула Тома. — На вологій поверхні мали залишитися сліди протекторів. Нічого не знайшли. Сліди взуття затоптали. Чітких не виявили. У нас центральна площа — єдине місце, добре закатане в асфальт. Зрозуміло, що слідів волочіння на ньому теж не залишилося. Могли покласти тіло на возика і доставити, але ж у возика теж є колеса...

— Якщо так, — підсумувала я, струшуючи попіл у попільничку, — то цілком логічно припустити, що все сталося неподалік. Тягнути на собі труп через усе місто, нехай серед ночі... Навіть не серед ночі: в цей час у вересні вже не темно. Великий ризик, погодься.

— Скільки тих Дунаївців!

— Скільки б не було. Все одно ризиковано.

— Ну хто в нас у такий час визирає з вікон, Ларо? Труп могли перти з будь-якої околиці.

— Час смерті відомий?

— Розтин зробили, — кивнула Тамара. — Медексперта з Кам'янця викликали. У нас теж є спеціаліст, тільки він сам попросив підстраховки. З відрубаними головами нашому Петровичу не доводилося мати справу.

— А попереднє вбивство?

— Там було простіше. Спокійніше — воно ж перше. Ніхто не гнав, над душею не стояв, журналістів стільки не було. Коротше, поки що висновки попередні. Смерть настала між одинадцятою вечора вчора і першою ночі сьогодні.

— Голову відтяли після смерті?

— Ніхто не готовий це сказати. Інших ушкоджень на тілі не видно. В організмі — жодної отрути. Правда, протягом завтрашнього дня медицина може дати якусь іншу інформацію, та не думаю, що ескулапи аж так кардинально все поміняють.

— Тобто, голову відділили від тіла, коли людина була ще живою? Це маєш на увазі?

Тамара стомлено відмахнулася.

— Звідки я знаю?

— Узагалі — як її відділили від тіла? Довбали, рубали, пиляли кухонним ножом? Гострим чи тупим лезом?

— Слухай, подруго, невже це тобі справді цікаво? Мене, наприклад, від таких розмов трошки той, нудить, — Тома ковтнула ще напою, скривилася, хрумкнула малосольним огірком. Такою своєю подругу та куму я бачила вкрай рідко, й це означало — вона справді знервована, напружена і намагається якось дати раду своєму станові.

— Просто скажи. Тебе, думаю, спосіб убивства теж повинен цікавити. Як слідчого, врешті-решт.

— Та цікавить воно мене, цікавить, тільки не хочеться постійно це повторювати! — зітхнула Тамара. — Ніяких пилки і ножів. Голову відділили від тіла одним сильним ударом дуже гострого предмета. Найімовірніше — сокири. Удар поставлений дуже добре. Навіть якщо людина була живою, вона не мучилася і не встигла толком злякатися.

— Те, що жертва не злякалася, може свідчити лише про дві реалії. Перше: вона добровільно підклала голову під сокиру, ніби граючись у якусь гру. Це ймовірно, але я в таке не вірю. Друге: на чоловіка несподівано напали, очевидно, ззаду, оглушили і вирубали. Він довіряв тому, кого пустив за спину. Отже, не боявся. І, таким чином, голову відрубали непритомній людині.

— Може, й так, — Тамара на мить замислилася. — Навіть швидше за все так. Тільки що це нам дає?

Оце саме «нам», у якому не було жодного прихованого змісту, я несподівано для себе сприйняла та оцінила інакше. Адже вранці мене не хвилювало нічого, навіть зруйноване, як тепер стало остаточно зрозуміло, ще кілька років тому особисте життя. А під вечір я вже переймаюся зовсім не потрібною мені кримінальною історією, до того ж — дуже страшною та дикою за суттю. Ця суть зовсім не заважає мені, київському адвокату, який уже третій рік принципово відмовляється від роботи з кримінальних справ, розпитувати давню приятельку, та ще й жінку і матір трьох дітей, про спосіб, яким одна людина відрубала голову іншій. Причому я навіть даю якісь поради і взагалі починаю мислити, наче кривно зацікавлена у розслідуванні.

І те, про що ми тепер говоримо, справді може щось дати не лише Тамарі Комаровій, слідчому прокуратури та оперативникам, які копають носами землю, а так само «нам»: Томі й Ларисі, двом

випускницям юридичного факультету, втягнутим у цю справу. Одна — внаслідок службової необхідності, інша — абсолютно випадково. Причому я навіть не горю бажанням бути якимось боком причетною до такої страшної історії. Тільки це все одно сталося, і я вже точно нікуди не поїду. Принаймні кілька найближчих днів.

Через те жити в хаті слідчого, який веде гучну резонансну справу, бути так само юристом і цнотливо намагатися не говорити про відрубані голови, а, скажімо, жвндіти про переваги столичних косметологів над провінційними, — зовсім нелогічно. Та й неможливо.

— Нам із тобою, — все ж таки вирішила поправитись я, — це нічого не дає. А ось вам, — наставила на Тому вказівний палець і накреслила ним у повітрі коло, — може дати важливу інформацію про особистість убивці.

— Убивці? А чому їх не може бути двоє?

— Може, — докинула я. — Навіть троє: один заманює та оглушує, другий відрубуює голову, третій тримає тіло і потім тягне його через усе місто. Ти припускаєш таку ситуацію?

— Я вже не знаю, що мені припускати, у що вірити...

— Ну, це зовсім безнадьога, а тобі зараз такі настрої не потрібні! Та й узагалі не треба їх... У тому, до чого ми додумались, є дуже велике раціональне зерно. Дивись, — я вмостилася зручніше і закурила чергову сигарету. — В того, хто здатен відрубати голову живій людині, нерви, поза сумнівом, міцні. Але тут, — я постукала себе по лобі, — не все в порядку. Проте він не явний псих і в нього точно нема довідки від психіатра та медичного діагнозу. Він ніколи не лікувався ні амбулаторно, ні стаціонарно. Виглядає як звичайна людина. Більше того — людина, котрій можна довіряти настільки, що навіть пустити її собі за спину. Словом, це абсолютно надійний, порядний, законслухняний громадянин. Можливо, навіть той, хто має певну вагу та пристойний соціальний статус.

— Дякую, тітко, ти мене заспокоїла, — сумно посміхнулася Тамара. — Лишається тільки перевірити все доросле чоловіче населення Дунаївців.

— А чому обов'язково Дунаївців?

— Двічі спеціально приїздити сюди з іншого місця, аби відрубувати тут людям голови? Це ще неймовірніше, ніж ота твоя історія про змову

трьох убивць.

— Логічно, — погодилась я. — Тільки мала на увазі, що шукати того, хто це робить, серед психопатів — дурна робота. Ще після першого випадку їх можна було перевірити...

— І перевіряли! Що ти думаєш: у нашому містечку живуть, виявляється, сорок два чоловіки у віці від двадцяти до шістдесяти восьми років, які стоять на психіатричному обліку!

— Що, всі шизики?

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

КУПИТИ